

Udvalget er ogsaa paa dette Omraade klart over, at med det blot negative, Afstafelsen af Børnestraffene, er kun den halve Gerning gjort, Danmark trænger til ny Lovregler om de Foranstaltninger, der fra Samfundets Side bør træffes over for forbrøderiske eller forsmte Børn. Vi tiltrænge Lovbestemmelser, hvilende paa moderne Grundfætninger om Myndigheden til at gribe ind over for ligegyldige eller daarlige Forældre og Bærger og om Organerne for denne Myndigheds Udøvelse, vi tiltrænge navnlig Lovregler om Bestaffenheden af hine Foranstaltninger. Disse vilde formentlig i en gradvis Trinrække efter Forholdets mere eller mindre alvorlige Karakter undertiden kunne indskrænke sig til alvorlige Advarslar til Børnets Forældre, eventuelt ledsagede af Beskikkelse af Tilsynsværger, eller de kunde, hvor Familieforholdene vare flette eller ganske opløste, bestaa i Børnets Anbringelse i et godt Plejehjem, eller der kunde være Tale om at anvende de bestaaende private Børnehjem og Opdragelsesanstalter; endelig vilde der i alvorligere Tilfælde være Anvendelse for en eller flere Statsopdragelsesanstalter af en vis nærmere bestemt Bestaffenhed. Der vilde endvidere blive Spørgsmaal om, at Staten maatte komme Kommunerne til Hjælp ved Løsningen af disse ogsaa i pekuniar Henseende ret byrdefulde Opgaver. For en Lovgivning i de nævnte Retninger byder saavel Børnecommissionens Indstillinger som den norske Lov af 1896 gode Forbilleder. Men Udvalget nærer ingen Betænkeligheder ved trods de paapegede Huller i vor Retsorden at anbefale ogsaa denne Del af Lovforslaget. Naar det erkendes, at det saa godt som aldrig gør Gavn, næsten altid gør Skade at anvende offentlig Straf imod Børnet, saa er det rigtigt at ophøre dermed. Og vort Samfund staar ingentunde ganske værgeløst over for de ovenpaapegede sociale Onder. Som det er anerkendt ogsaa af udenlandske Sagtagere, indeholder allerede den bestaaende Lovgivning Spirerne til de ny Bestemmelser, der maa tilstræbes; disse Spirer trænge kun til videre Udfoldelse og nærmere Bestemmelse. Overøvhedens, eventuelt Justitsministeriets Ret til at gribe ind mod Misbrug af For-

ældremagten, er temmelig vidtstrakt; snarest er Mangelen en Ubestemtthed, der paa den ene Side aabner Døren for Vilkaarlighed, paa den anden Side ikke medfører en bestemt præciseret Pligt til at gribe ind; hvor det er nødvendigt. Reglen i Forslagets § 3, sidste Stykke, indeholder principielt set, hvad der udtræves, om det end var særdeles ønskeligt at faa nøjere Regler om de Forbedringsmidler, der i det enkelte Tilfælde bør anvendes. Endelig har den private Interesse for Børnens Vel givet sig Udslag i Opretelsen af Fælleshjem og Opdragelsesanstalter af forskellig Art, der i voksende Omfang støttes og anvendes af Stat og Kommuner.

Hvorvel derfor Udvalget med større Tilfredsstillelse vilde have kunnet indstille til Vedtagelse en mere omfattende Lovgivning, vilde det dog efter Udvalgets Foruening — særlig under Hensyn til Regeringernes Pasivitet over for Børnecommissionens Indstillinger — være urigtigt ikke at gøre det første og vigtigste Skridt, som nærværende Lovforslag indeholder.

Udvalget er ligeledes enedes om de nedestaaende 3 Endringsforslag. Af disse er Nr. 2 af reel Betydning; herved foreslaas den kriminelle Lavalder at indtræde allerede ved det fyldte 14de Aar; de to andre ere derimod af ganske formel Natur. Hvilket Tidspunkt man vælger som det, hvor den unge bør antages at have erhvervet en saadan Modenhed og Karakterstyrke, at han eller hun bør underkastes Ansvar efter Straffeloven, vil til Dels bero paa en vis Vilkaarlighed, Modenhedens Indtræden er forskellig fra Nation til Nation, fra Individ til Individ, man nødes til at vælge et Middeltal, bygget paa de fleste Tilfælde. Hos os har det fyldte 15de Aar altid betegnet et vigtigt Afsnit med Hensyn til det strafferetlige Ansvar; derfor valgte Forslagsstillerne dette Tidspunkt i Overensstemmelse med Regeringskommissionens Indstilling. Men det maa indrømmes, at Norge i sin Lov af 1896 er blevet staaende ved det 14de Aar, uagtet den fysiske og moralske Modenhed næppe indtræder tidligere i Norge end i Danmark, og det fortjener endvidere megen